

gevonden. Zoowel in Vuurland als op Kamschatka zijn zij aangetoond, waaruit wel blijkt, dat de mosdieren cosmopolieten zijn. Ten slotte kan ik ieder aanraden na het vinden van Bryozoën, deze eens mee te nemen naar huis en in een aquarium verder op te kweken. Het zou dan van belang kunnen zijn, door proeven nog wat nader te weten te komen omtrent de levensomstandigheden, waaronder zij leven kunnen. Zoo wordt bijv. gemeld, dat in de Hamburgsche waterleiding in volslagen duisternis mosdierkolonies konden leven. Daaruit moet men wel besluiten, dat zij ook met een uiterst geringe hoeveelheid voedsel toe kunnen komen, wil men niet een al te somberen indruk krijgen over de waterverzorging van genoemde stad.

Wie er nu naar verlangt persoonlijk kennis te maken met de hier beschreven, aantrekkelijke dieren, zoeker in het bijzonder in oude vijvers of zachtstroomend water in beschaduwde streken.

Elst (Gld.).

Dr. A. H. BLAAUW.

UIT VROEGER DAGEN.

NEINDIG zijn de jeremiades over den Muiderstraatweg die telken jare door wandelaar en wielrijder worden geuit. Als men hem van uit Diemerbrug betreedt, begint het gejammer al. Eentonig is 't landschap, de beplanting is niet voldoende en behoudens een kleine kromming bij den spoorbaan is de weg akelig recht. Een wandelaar zal ik niet aanraden den weg *ten einde* te loopen want dat zoude een inspanning worden, maar dat menig wielrijder om de genoemde redenen, zonder met andere omstandigheden rekening te houden, de afstand Amsterdam—Bussum per trein aflegt om daar dan eerst van het rijwiel gebruik te maken, vind ik jammer, tenzij zoo iemand reeds volkomen op de hoogte is van de vele vogels, bloemen en planten, die in de nabijheid van Amsterdam worden aangetroffen. Maar dat is meestal niet het geval.

Wie toch niet enkel let op een beplanting met hoog opgaand geboomte en het oog niet steeds op het einde van den weg gevestigd houdt, maar ook acht geeft op bloemen, vogels enz. en luistert of ook een geluid tot hem doordringt, dat te voren nog niet door hem was gehoord, met andere woorden, die oog en oor geopend heeft om alles wat zich voordoet op te merken, die kan ook aan den Muiderstraatweg de natuur bewonderen.

Met genoegen denk ik altijd terug aan een heerlijken Juliavond, dat ik met Muiderberg als eindoel, dien straatweg langs reed. 't Was in die dagen, dat de zucht om meer van de natuur te weten pas bij mij ontwaakte en op mijn rijwiel gezeten was het één genieten, den geheelen weg langs.

Dáár zag ik voor 't eerst de spreeuwen-wolken bestaande uit duizenden van die vogels. Verscheidene honderden ook hielden zich in 't weiland op, die dan plotseling, onder luid geschreeuw, opvlogen. In een oogenblik waren alle boomen aan den kant van den weg en de telegraafdraden bezet met tierende herriemakers die, zóó zij mij ontwaarden, onder hevige protest, gingen vanwaar zij gekomen waren.

Met nimmer verminderende snelheid flitsten de zwaluwen langs mij heen of zaten zij al maar neurieënd op telegraafdraden, dakgooten of onder bruggen. Als ik voorbij kwam gingen de lange vleugels *eren* omhoog, verschrikt door mijn plotseling verschijnen, maar nauwelijks was ik voorbijgeleden of zij hervatten hun bescheiden avondliedje weer.

't Zijn fraaie vogeltjes met hun roodbruine schedel en keel, den blauwen rug en vlerkjes en den gevorkten staart.

Hoog in de lucht vloog een ooievaarsfamilie, in 't riet klom een vogeltje bedrijvig heen en weer en uit de boomen van ver over 't weiland klonk het geroep van den koekoek.

Ook bloemen ontbraken niet. De vogelwikke met zijn bloemtrosjes en zijn fijn gevormde,

fraai groene bladeren; de geel en oranjekleurige leeuwenbekjes; schitterend roode klapprozen; de paarsachtige smeerwortel en de zachtrose valeriana stonden overal verspreid. Op 't water, aan de andere zijde van 't golvend riet, ontwaarde ik de waterlelies als glinsterende sterren van 't zuiverste wit met goudgeele hartjes. Schuchter blikten de bloemen van de gele waterlelie omhoog als schaamden zij zich tegenover hun veel schoonere zusters.

Een eend zwom kwakend rond, gevolgd door haar talrijk kroost.

Toen 't licht plaats maakte voor de duisternis, konden wij niet veel meer onderscheiden, maar toch zagen wij telkens een kleine gedaante geheimzinnig langs ons zweven; vlindertjes die honig gingen snoepen of misschien ook mannetjes die naar een vrouw omzagen of liever omroken.

Mij dunkt, ten onrechte wordt de Muiderstraatweg zoo sterk veroordeeld.

En dan, ik herhaal het, mijn kennis der natuur was gering; ik ontwaakte pas uit den droom der onoplettendheid.

Amsterdam.

H. M. TOUBER JR.

FALCO AESALON, BROEDVOGEL IN NEDERLAND.

VORIGE week bracht ik een bezoek aan m'n vriend Chris, de jachtopziener van de Doesburgerheide bij Ede, in de buurt van Verwey en Lugard's vliegkampen. Wanneer ik bij een buitenman kom, hetzij hij 't beroep van jager, boschwachter, visscher, kooiker, schaapherder of jachtopziener uitoefent, dan vraag ik altijd naar vogels, want ik weet bij ondervinding, dat zulke menschen je vaak de mooiste en interessantste dingen kunnen vertellen door hun jarenlange omgang met de natuur.

Nu, zoo ging 't ook bij Chris. Hij had me vroeger al eens allerlei aardige dingen verteld en getoond van reeën, fazanten en patrijzen, zelfs in het jaar 1909 een haviksnest geweest, waarover ik destijds in het jaarboekje der Ned. Ornithol. Ver.¹⁾ berichtte, maar dezen keer verraste hij me met een zeer merkwaardige mededeeling. Uit den aard der zaak spreek je met een jachtopziener meestal over roofvogels, en juist had hij me een tafereel opgehangen van sperwers, die volwassen fazantenhanen aanvielen, had me ook nog een viertal eieren van dezen gevederden struikrider cadeau gemaakt, toen hij me vroeg, of ik wel roofvogels kende, die op den grond nestelden. Ik vertelde hem, dat er o. m. in Engeland een soort voorkwam (de »Merlin«), die b. v. op de Schotsche heidevelden broedde, maar waarvan in ons land nog geen broedende exemplaren waren waargenomen. Op mijn verder vragen beschreef hij toen een vogel, die mij dadelijk sterk herinnerde aan *Falco aesalon*, het Smelleken: Nest in de hooge heidestruiken, meestal 4 eieren, welke veel op die van de »Rooie Krek« (Torenvalk) geleken; kleur van den vrij kleinen vogel donkergrijs, eenigszins stompe vleugels, en met een vlucht, die aan den Kievit herinnerde. Verschillende keeren had hij een nest ervan met eieren of jongen gevonden, en hoewel de soort niet bepaald talrijk, zelfs niet eens »gewoon« voorkomt, heeft zij toch onder boeren en boschwachters den volksnaam van »Piepert« gekregen.

Mr. Herman Alberda dacht al, dat het smelleken wel eens op de Veluwe zou broeden. . . . »Daar soms enkele voorwerpen in den zomer werden waargenomen, vermoedde Schlegel, dat enkele paren op de heidevelden van Gelderland zouden broeden; tot dusverre is dit niet gebleken. . . .«, schrijft hij op blz. 59 van zijn *Aves Neerlandicae*, en hij vervolgt: » . . . dat deze soort haar nest op den grond maakt, zooals die schrijver vermeldt, schijnt alleen te

¹⁾ Zie jaarboekje N°. VII, blz. 52.